

мисълта отъ разхищения; използва разумно енергията, която търси приложение; укрепява буйнитѣ желанія; просвѣтлява сѣриозността на живота и тогава човѣкъ вижда, че животътъ е една не лека борба; че смисълътъ на живота е въ съзнанието за човѣшки дългъ къмъ истината. Само чрѣзъ труда може да се познае какво нѣщо е приятното и полезното. Ето защо на всѣдѣ трѣбва да се слави труда. Инѣкъ човѣчеството ще изгуби своя образъ. Инѣкъ ний нѣма да бъдемъ твари по подобие Божие.

Д-ръ Тиховъ. Правъ си, братъ, правъ, само твърдѣ тежко е. Свѣтътъ е тѣй загазилъ въ живота, че едва му остава врѣме да мисли за душата си.

Павелъ. И двата въпроса трѣбва да вървятъ единъ съ другъ.

Д-ръ Тиховъ. (Станалъ). Трѣба да ида при единъ боленъ.

Павелъ. Чакай да вземемъ по едно сладко! (Отваря вратата). Дѣла.

Гласа на Дѣла. Ида, ида!

Павелъ. Чакай да се почерпимъ. (Ходи изъ стаята).

Чува се цигулката.

Павелъ. (Отива и затваря прозорцитѣ) Тая цигулка ми оживѣ на душата. Знаешъ, почвамъ да не вѣрвамъ себе си. Дразни ме, защото ми напомня—

Д-ръ Тиховъ. Азъ ти казахъ я: една отъ двѣтъ страни трѣбва да се отдалечи за нѣкое врѣме.

Влиза Дѣла, слѣдъ нея Неда поднася сладкото.

Д-ръ Тиховъ. (Щомъ взема сладкото, става). Сѣга да си ходя.

Излизатъ: Тиховъ, Павелъ и Неда.

Дѣла остава сама. Цигулката свири.

Дѣла е седнала и слуша внимателно.